

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația:
ARAD, STRADA EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Preotul și Străjeria

Scriam într'un articol precedent, că atât Serviciul Social, — deocamdată suspendat — cât și Străjeria, sunt curente de oarecare folos pentru Biserică, dacă vom ști să le canalizăm prin activitatea noastră, a preoșilor.

Intr'adevăr, deși Străjeria e o inițiativă regală și, deci, pornește din afară de Biserică, presupune, însă, sprijinul integral al Bisericii. Dupăce, la început, slărnise un protest general din partea Preoșimii, cu invocarea focului ca simbol al virtuților străbune, acum — grație prudentei sale comportări — Straja Țării s'a „imbisericit”, încadrându-se perfect în spiritul tradițional al Bisericii strămoșești. Nelipsita troiță, din taberile străjerești — să mi se permită asemănarea — este mărturia și semnul duhului creștin în străjerie și chează ca vom putea spera și mai mult dela ea. Căci Străjeria și acum primește sugestii și le aplică, dacă sunt binevenite. Iată de ce socot, că trebuie ca Biserica să participe la frământătura nouă a Străjeriei, ce nu se cristalizează în forme definitive. Prin asta n'am avea decât de câștigat. Preoșimea are și va avea un rol covârșitor, mai mult: indispensabil chiar, în organismul Străjii. În cercurile conducătoare ale Străjii Țării — îmi spunea un comandant cu rosturi mari în această regiune — se pune mare pond pe activitatea străjerească a Preotului. Deaceea au început a chema preoși la centrele de inițiere: Breaza sau Sf. Gheorghe. Probabil se contează pe o potențare a entuziasmului, prin preoși.

Dar oricum ar fi, iată o nouă îndatorire și muncă pastorală: „confesoratul străjeresc”. Ce dă Bisericii, acest confesorat și ce cere dela Ea?

Străjeria — zice Dl Prof. I. G. Savin — e o temeinică încercare de a ridica și educa tineretul nostru, nu atât prin disciplina exterioară, cât mai ales prin noua *disciplină interioară*.. inspirându-se dela idealurile eterne ale *creștinismului și naționalismului*.. Din această concepție ideologică a Străjeriei decurge alitudinea ei de *armonică și organică colaborare cu Biserica*.

Și într'adevăr: nu linde, oare, la crearea unei discipline interioare, acel pios ceremonial de ridicare a pavilionului, cu rugăciunea „Tatăl nostru”, cu textul biblic, sau crezul străjeresc: „Cred în Dumnezeu și în Biserica strămoșilor mei”... sau cântarea pe glas 8: „Cu noi este Dumnezeu”? Răsfoiți, numai, „Carnetul Străjerului”, de T. Sidorovici și A. S. Goia, și veți afla, chiar la început, rugăciunea domnească, rugă-

ciunea înainte și după masă, rugăciunea: „Veseliți-ne ai pe noi. Doamne...”. Apoi, pe lângă datele corporale ale Străjerului (care se cer notate în acest carnet), mai este și rubrica: „Datele mele sufletești” (în care notează, adecă, străjerul, când s'a mărturisit și cuminecat).

Dar oare faptele străjerilor, de-un pronunțat caracter creștin, nu se chiamă colaborare cu Biserica? Citiți buletinele lor și pagina consacrată Străjii Țării din fiecare Sâmbătă a ziarului „România”, ca să aflați acolo o activitate creștină-străjerească remarcabilă: ba de asistență socială, ba de îngrijire a cimitirelor, ba de botez al copiilor din familii sărace sau sec-tare, etc.

Iată, așadar, ce dă Bisericii, Străjeria. În schimb ne cere puțină muncă, ce tot spre folosul nostru se întoarce, întocmai ca acel boomerang(?) australian la picioarele vânătorului care-l aruncă. Această muncă, pe care am numit-o confesorat străjeresc (cum este de ex. un confesorat militar), este un mijloc de educație foarte eficace. Să ne gândim la copiii dela sate, care decând scapă de școala primară, nu mai dau față cu preotul. Dar, deși școala i-a scăpat, Străjeria îi ține încă, până ce-ajung la premilitarie. Aceasta e străjeria cu staturile extrașcolare. În acest caz, catechizarea lîneretului poate continua cu mai multă ușurință, căci Străjeria deschide larg porțile educației religioase-morale a tineretului.

Pentru străjerii de curs primar cât și secundar, este rezervată, ca zi a străjeriei, Sâmbăta. Aci trebuie ca noi preoșii să ne dăm seama, că activitatea nu ni se mărginește numai la explicarea textului biblic — Lunea, — ci se întinde și la educația morală de Sâmbăta. Voiu arăta aci programul educației religioase-morale ținute de mine la o școală secundară, în anul trecut. Pentru a-l face mai atractiv l-am propus în legătură cu trecutul nostru istoric. Iată-l: Poporul român s'a născut creștin; cauza întemeierii Principatelor: prigoana Catolicismului unguresc în contra ortodoxiei; Ștefan-cel-Mare — ctitor de biserică; Mihai Viteazul — Voevodul ortodox; Matei Basarab și Vasile Lupu — ctitorii culturii; Mănăstirile — școli ale Neamului și celăși de apărare; Neagoe Basarab — scriitor religios; Biblia lui Șerban și Biblia Regelui Carol II; Constantin Brâncoveanu — erou al creștinismului strămoșești; Biserica ort.-rom. și Unirea Principatelor; Biserica și Unirea cea Mare; Biserica și viitorul Neamului. La toate aceste scurte „conferințe”

am adăugat și lecturi din Sf. Scriptură, din Viețile Sfinților, învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie, Pilde morale, etc.

În această zi avem, deci, prilejul de-a apropia tineretul, de Iisus. Se pune, însă, întrebarea: La câte din școlile primare străjerite ni s'a rezervat și timpul educației morale, Sâmbăta? Nu trebuie perdut acest nou prilej de catechizare.

În ce privește explicarea textului biblic — pentru ca să-și ajungă scopul, trebuie să fie: ușor, scurt, intuitiv, aplicat.

Vom alege textele mai ușoare și pe înțelesul copiilor. Cele extrase într'un buletin străjeresc, sunt greoaie și multe cu alt sens decât cel genuin al Scripturii.

Explicarea textului va fi scurtă (cca 3 minute), concisă și cât se poate de simplă. Totdeauna ideea de bază a textului va trebui intuită printr'o pildă morală, istorică, sau luată din viața și faptele străjerilor. Desigur că așa sunt înțelese mai bine și-s mai plăcute.

Explicarea textului biblic va stăruie în jurul unei singure idei. Această idee va fi *lozinca săptămânii* (le-o și amintești copiilor), care, desigur, va trebui concretizată în fapte, sau, mai precis, *aplicată în viață*. În fiecare Sâmbătă, la finea săptămânii, vom cerceta, în ora de educație morală, dacă s'a reținut în memorie și dacă s'a împlinit lozinca în fapte bune. De ex: la text vorbesc despre milostenie, iar Sâmbăta o să controlez pe cine au ajutat străjerii.

Apoi am mai propus și la Străjeria, și propun și aci, ca textul biblic să nu înceapă și sfârșească cu: „Sănătate”, ori de către laici, ori preoți, ci neapărat cu semnul Crucii.

Dar nu numai direct putem activa în Străjerie, ci și indirect. Când făceam cursul de comandant străjer, nu odată s'a remarcat, de către conferențieri, lipsa cărților doctrinare străjerești și, în specie, lipsa cărților religioase pentru Străjerie. Va trebui să scriem cărți de texte biblice (subsemnatul are Decalogul în texte biblice și le-ar publica, dac'ar avea cu ce), cărți de pastorație Străjerească, etc. O cerință imperioasă!

Însfârșit, o chestiune mai delicată: participarea preoților la cursurile de inițiere. Confesoratul străjeresc cere preotului cunoștințe speciale? Da. Cel puțin o familiarizare cu Străjeria. Și acestea unde le dobândim? La cursurile de comandanți. S'a lansat în ultimul timp, însă, o moțiune de compromis: Să se facă cursuri speciale pentru preoți. Nu le văd rostul. Întâi, nu știu cine le-ar finanța, dacă s'ar admite cumva. Și-apoi să nu uităm că Străjeria este, în primul rând, o „disciplină interioară”, iar exercițiile fizice ș. a. sunt numai mijloace spre acest scop. Deci nu vom ieși din curs, cum se crede îndeobște, maestri de exerciții fizice, ci duhovnici, care, însă, am impropriat toate cunoștințele străjerești, și dela sursă. Aceste cunoștințe nu le folosești spre a organiza și instrui vre-o centurie (cum ar fi profesorii de religie), ci pentru duhovnicie. Mie și unui alt preot, din câte cazuri cunosc, nu ni s'au dat atribuții de comandant, ci doar de duhovnic. Și atunci, la ce cursuri speciale?*)

*) Aci părinte B. pare că te contrazici. Dacă cursurile urmăresc „disciplina interioară” și nu caută să formeze din preoți maestri de jocuri și exerciții fizice, sau comandanți, ci duhovnici, atunci de ce nu ar fi mai bune pentru ai cursuri speciale? E compatibil pentru preoți cu barbă și în reverendă, exercițiul jocurilor străjerești? Una e să fii duhovnicul Străjii și alta e să te faci, cum zici, maestru de jocuri. Nota red.

Argumentul cu prestigiul știrbit al preotului ce trebuie să urmeze cursul obișnuit, nu poate singur pretinde compromisul, mai ales că eu pot dovedi că nu-i știrbit, ci mărit prestigiul preotului străjer, care ia efectiv parte și la acest lucru de înălțare a tineretului. Aud că la Predeal în 1. Septembrie au fost și patru călugărițe romano-apusene.

Cam acesta ar fi confesoratul străjeresc. Deci să mă întreb acum și eu, cu Dl Prof. Savin: E cineva dintre preoții ortodocși, care n'ar subscrie aceste lucruri și e careva din aceste gânduri care n'ar avea binecuvântarea lui Hristos? Să ne gândim bine și să arăm mai adânc în acest nou ogor spiritual!

Presviter B.

Duminea 24 după Rusalii.

La picioarele Domnului

Căderea la picioarele lui Iisus aduce, în Evanghelia de azi, două minuni. Iar, mai marele sinagogii, a căzut la picioarele Domnului și a dobândit învierea fiicei sale O femeie având curgere de sânge de 12 ani, s'a atins în ascuns de haina Mântuitorului și s'a vindecat. E, și această atingere ascunsă, un fel de cădere la picioarele Mântuitorului.

În sfânta Scriptură găsim istorisite un lung șir de căderi la picioarele Domnului; scrierile și mai ales viețile Sfinților sunt căderi sau neîntrerupte șederi la la picioarele Domnului.

În zilele noastre avem deoparte căderi sau șederi la picioarele Mântuitorului, de altă parte întrebări și răspunsuri potrivnice acestor căderi sau șederi.

Pentru aceasta am socotit să adunăm azi câteva gânduri despre căderea la picioarele lui Iisus:

1. Spre a vedea ce sunt întrebările și răspunsurile potrivnice:

2. Să cunoaștem câteva căderi la picioarele Domnului, ca în sfârșit

3. Să înțelegem, ce sunt aceste căderi sau șederi la picioarele Mântuitorului.

1. Întrebările și răspunsurile potrivnice le-am putea începe cu cei care voiau să clădească turnul Babilon. Aci să lămurim un lucru. Unii, dar foarte mulți din cei ce întocmesc cărțile de școală, pun în lecție despre acest turn, că oamenii s'au temut de un nou potop și în turn au vrut să scape de potop. Sfânta Scriptură nu așa spune, ci că oamenii și-au zis: „Venii să ne zidim nouă cetate și turn, al cărui vârf să fie până la cer, și să ne facem un nume... Să șinem minte cum au zis: să ne facem un nume. Aceasta însemna: Noi suntem așa de învățați, așa de înțelepți, așa de tari și de bogați și lumea veacurilor viitoare să nu ne cunoască înțelepciunea, țărița și bogăția? Dacă zidim turnul, numele nostru va fi pomenit cu laudă.

Îngâmfarea aceasta dela turnul Babilon este începutura omenească a întrebărilor și răspunsurilor potrivnice căderii la picioarele Domnului.

Astăzi tot aci își au rădăcina aceste răspunsuri, sau întrebări. Rădăcina este întâi părerea că ai fi foarte înțelept, foarte tare, foarte frumos, foarte bogat, că tot ce vrei ai avea într'o măsură mai mare decât alții și mai ales în așa măsură, ca să nu mai ai trebuință de sfat din afară de tine, sau de ajutor de sus.

A doua oară rădăcina împotrivrării e în părerea,

că Dumnezeu ne-a făcut slobozi și nu sclavi, prin urmare, că Dumnezeu nu ne-ar cere să cădem, să ne umilim înaintea lui.

Ciudat este, că acești slobozi, cari vor să stea drept și cu fruntea ridicată înaintea lui Dumnezeu, se milogesc înaintea oamenilor. Ciudățenia însă e de înțeles, căci este știut, că cel ce nu se închină lui Dumnezeu, se închină luiși, păcatelor sale și slăbiciunilor altora.

II. Câteva căderi la picioarele Mântuitorului ne fac să înțelegem, că cei care cad în genunchi sau cu fața la pământ înaintea Domnului, nu se cred nici sclavi, nici slobozi față de Dumnezeu, ci fii. Nu slobozenia sau sclăvia îi apropie de Hristos, ci dragostea.

Această iubire ftiască față de Dumnezeu își are rânduiala sa, după care se arată, pătrunzând din suflet prin trup.

„Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic“ a zis Dumnezeu lui Avram și Avram s'a aruncat cu fața la pământ (Fac. 17₁₁₋₁₃).

Daniil proorocul privind în vedenia sa pe malul Tigrului, a văzut un om în haine de în, cu brâu de aur, cu fața ca fulgerul și ochii ca niște flăcări. — a căzut cu fața la pământ și a auzit un glas: Daniile, om prea iubit și scump... Cuvintele (rugăciunii) tale au fost auzite.

Proorocul Ezechiel având vedenia cu Heruvimii și cu tronul lor pe care se purta ca un chip de om înconjurat de o lumină strălucitoare, a căzut cu fața la pământ.

Păstorii și Magii s'au închinat lui Hristos când era înfășat. Dintre cei zece leproși, un samarinean, s'a întors după curățenie și s'a aruncat cu fața la pământ înaintea lui Iisus să-i mulțumească. Indrăcitul din ținutul Gadarenilor, după ce a fost vindecat, ședea la picioarele Mântuitorului și nu se putea despărți de El. Cananeanca i s'a închinat rugându-l să-i tămăduiască fiica. Maria, sora lui Lazăr îi asculta cuvintele șezând lângă picioarele lui. Nenumărați alții au ingenunchiat, s'au închinat, au căzut cu fața la pământ să ceară să mulțumească lui Hristos, sau ca să-l preamărească. Insuș Mântuitorul, în noaptea în care însuș s'a dat pe sine pentru viața lumii, a căzut cu fața la pământ rugându se.

Sfinții își aruncau trupul la pământ, ca sufletul să-l înalțe la cer. Rostul acestei căderi era, după sfântul Grigorie Palama, de a aduna mințea în inimă, ca de-acolo să înalțe neîntrerupt, la început în cuvinte, mai târziu numai după înțeles, rugăciunea numelui lui Iisus.

În zilele noastre avem strălucitoareilde de cădere la picioarele Mântuitorului. Sunt tot mai mulți cei care intră peste săptămână în biserică, să-și facă o rugăciune scurtă, să ingenuncheze câteva clipe. Sunt tot mai mulți cei care se descopăr și se închină când trec pe lângă biserică.

Am văzut meseriași, care nu pun mâna pe lucru, până nu se închină. Cunoaștem medici, care nainte de a începe o operație, se retrag, se închid și se roagă. Avem profesori universitari care în drumul spre știință s'au făcut tăgăduitori de Dumnezeu, ca ajungând la știință să se facă închinători cu toată știința și conștiința lor. Unii dintre ei își spun frământările în minunate scrieri, arătând zbuiciumul din vremea desrădăcinării din Dumnezeu, apoi bucuria altoirii lor în Hristos.

Numărul acestora e în așa creștere, că ziarele și revistele, o parte a cărților ce se scriu, se întrec în

răspândirea gândului de întoarcere și cădere la Hristos.

III. Ce sunt aceste căderi sau șederi la picioarele Mântuitorului? Se mai poate spune, c'ar fi semnele unei sclăvii, când și cei cărora li s'a părut sclăvie, găsesc o bucurie în ele? Iisus Hristos știind că vor fi mulți, care vor vedea un fel de sclăvie în creștinism, a zis: „Luați jugul meu, căci jugul meu este blând și sarcina mea este ușoară“.

Ca să înțelegem că nu ne este un stăpân în înțeles pământesc, un tiran, ci numai păstor, ne spune: „Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oi“. Păstorul nu stă de pază ca să ia libertatea turmei, ci ca să o ferească de rătăcirii și de lupți și de fâlhari.

Ce libertate ar avea turma, dacă păstorul ar lăsa-o să se împrăstie și să fie sfâșiată de țiară? Ce libertate ar avea omul, dacă s'ar depărta de Dumnezeu și s'ar face robul păcatelor sale și al slăbiciunilor altora?

Din turmă ce-i suntem, Hristos ne face ucenici ai săi zicând: „De veți rămânea în cuvântul meu, cu adevărat ucenicii mei sunteți și veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi“.

Din ucenicie ne ridică la o treaptă mai înaltă, la prietenie: Voi prietenii mei sunteți. Mai mare dragoste decât aceasta, ca cine va să-și pună sufletul pentru prietenii săi, nimeni nu are“.

Dela prietenie ne înălțăm la frăție rugându-se: „ca toți să fie una, precum tu, Părinte, în mine și eu în tine, așa și aceștia în noi să fie una“. Pentru aceasta scrie apostolul Pavel, că Iisus Hristos făcându-se om, s'a făcut frate cu noi oamenii, iar dacă noi îi suntem frați, suntem cu el și împreună moștenitori.

Și atunci căderea sau șederea la picioarele Mântuitorului este înfrățirea noastră cu Hristos, este o contopire cu Dumnezeu, este o înălțare și nu o umilire, cum li se pare unora.

Fiul risipitor vrând să se smulgă și să scape de sub paza tatălui său, a căzut într'un rând cu porcii și adevărată înălțare i-a fost căderea înaintea tatălui său, îmbrățișarea și sărutarea primită dela tată.

În adevăr, căderea și șederea la picioarele Domnului, sunt întoarceri în brațele părinților, sunt rânduiala, prin care primim sărutarea și binecuvântarea Tatălui nostru care este în ceruri.

V'ați îndoit vreodată de aceasta? Păruți-vi-s'a vreodată, că sunteți mai slobozi, mai oameni decât nu vă închinați, dacă nu vă rugați, dacă nu cădeți la picioarele Mântuitorului? Păruți-vi-s'a uneori, că sunteți mai neatârători, dacă vă îndepărtați de Dumnezeu?

O, copiii plecați dela tată în țări îndepărtate, înțelegeți voi, că Tatăl vostru, o fi și stăpân și învățător și păstor, dar mai presus de toate e prieten și frate și părinte iubitor.

A ne pleca înaintea lui capul, sau genunchii, a ne închina sau a cădea la pământ înaintea lui, poate să fie și recunoașterea puterii lui nemărginite și a neputinței noastre, poate să fie căința, sau cerere, sau mulțumire; poate să fie o rugăciune de preamărire, dar mai presus de toate acestea e îmbrățișarea și sărutarea pe care El ni-o dă nouă și prin care noi ne contopim cu El.

Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos. Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, cel ce ai înviat din morți, pe cei ce-ți cântăm fie: Aliluia.

Prof. F. Codreanu

Decalogul F. R. N.

Cu prilejul începerii unui nou an din viața M. S. Regelui Carol II, Frontul Renașterii Naționale a adresat țării un manifest alcătuit din zece puncte, zece principii în cari se cuprinde idealul F. R. N. pe care le reproducem aci, unele întregi, altele prescurtate :

1. Regele. Progresele decisive ale poporului nostru, în ultimele trei sferturi de veac, se datoresc în primul rând Dinastiei noastre. Ea este prin permanență, tăria și dreptul de inițiativă, cea dintâi instituție a Statului. Regele intruchipează și reprezintă Statul.

2. Statul. Statul românesc e rezultatul sforțărilor și jertfelor a zeci de generații peste chezășia independenței și dezvoltării poporului nostru. El trebuie deci apărat din toate puterile, împotriva oricărei atingeri din lăuntru sau din afară.

3. Întărirea sentimentului de demnitate și mândrie națională. Suntem cel mai vechiu dintre popoarele acestei părți a lumii, strămoșii noștri locuind pământul dintre Dunăre, Tisa, Nistru și Marea Neagră cu aproape două mil de ani înainte de Hristos.

„Noi suntem de aici“, în timp ce aproape toți vecinii noștri au venit mult mai târziu, în țările pe care le ocupăm acum. Suntem apoi cei dintâi creștini din Sud-Estul Europei, suntem în sfârșit singurii care am păstrat o viață politică fără întrerupere, dela înfemețirea Statului și până azi. Ne mândrim cu trecutul nostru, cu civilizația noastră, cu tot ce e românesc.

4. Minoritățile și românii de peste hotare. După un vechiu și frumos cuvânt, lăsăm pe fiecare să trăiască în legea lui. Li cerem doar : să respecte drepturile Statului... și frații noștri de peste hotare să se bucure de un tratament tot atât de larg ca minoritățile dela noi.

5. Respectul și ocrotirea familiei. Din punct de vedere al Statului, esențială este familia, iar nu individul. Ea constituie celula organică a națiunii. Familiile numeroase, sănătoase și prospere fac puterea Statului, iar acesta la rândul lui trebuie să le ocrotească, căci mulți copii înseamnă mulți viitori coproducători, viitori soldați și contribuabili. F. R. N. va urmări deci o modificare a legislației pentru a se accorda scăderi familiilor numeroase, de a mări dările celibatarilor și familiilor fără copii. Se vor cere apoi drepturi de preferință la ocuparea slujbelor, scutiri și reduceri de taxe școlare, reduceri, gratuități la cărțile școlare, pe căile de comunicații, etc. Se vor combate în același timp cu energie, cauzele ce determină sau contribuie la slăbirea familiei.

6. Crearea unei vieți spirituale prin dezvoltarea credinței creștine și a culturii autohtone. Credința creștină a fost un puternic sprijin al neamului nostru, ea determină în parte însăși făptura lui, se poate spune așa dar că nu ești român deplin, dacă nu ești și bun creștin. F. R. N. înțelege să meargă pe drumul înaintașilor și îndeamnă pe membrii lui să cinstească coruri bisericești, să ajute la ridicarea de lăcașuri sfinte, să dea într'un cuvânt lui Dumnezeu ce este a lui Dumnezeu. Pe de altă parte, F. R. N. cere o înflorire a culturii românești. Ea e unul din temeiurile cele mai puternice ale vieții naționale. Tot ce poate spori această cultură, tot ce adaugă la strălucirea ei, trebuie sprijinită.

7. Propășirea materială prin obligativitatea și cinstirea muncii.

8. Promovarea elitelor. Pornind dela constatarea că un Stat progresează prin elitele sale, F. R. N. fixează ca un punct important al programului său, promovarea elitelor. Promovarea elitelor va începe din școală. Cei mai buni elevi vor fi bursierii Statului. Tot principiul elitelor va sta și la baza alegerii slujbașilor și însărcinărilor de caracter politic.

9. Întărirea solidarității românești. F. R. N. urmărește întărirea solidarității românești.. Se vor trimite celor dela hotare vestimente, alimente, publicații etc. Se vor ajuta familiile celor nevoiași, ale celor concentrați, se vor înființa cantine populare.

10. Frontul Renașterii Naționale ca exponent al vieții cetățenești. El reprezintă interesele cetățenești și ale profesiunilor pe lângă guvern, căruia îi aduce la cunoștință toate doleanțele... Delapidarea sau însușirea banului public va fi pedepsită în chip exemplar..

Deasemenea, condiția de „membru“ e necesară pentru numirea în orice slujbă a Statului.

Cuvinte greu de pronunțat

Nu este vorba de similituri, de cuvinte chilometrice la pronunțarea cărora și-se frânge limba în gură, nici termeni tehnici greoi, ci numai în urma unui exercițiu îndelungat ajung să fie pronunțate, ci de cuvinte simple, întrebuițate zilnic foarte des. Se cere însă, ca la pronunțarea lor inima să simtă și sufletul să la o atitudine serioasă și hotărâtă. Iată câteva :

Mulțumesc. *Câtă trudă trebuie ca acest cuvânt să fie plantat în inima copilului. Mama întinde fiului său o bucălică de pâine. Copilul o apucă și începe să înfulece. „Stat! ce trebuie să zici?“ Copilul o privește năuc și în fine își aduce aminte: „Mulțumesc“.*

Copiii pleacă la joacă la prietenii lor. *Se reîntorc fericiți și mulțumiți că acolo au primit mere, pere, nucl, etc. „Ai mulțumit?“ El tac, pleacă ochii în jos, semn că au uitat.*

Aceștia sunt copiii; li-se iartă această lipsă de bunăcuvință, dar cum rămâne cu noi, oamenii formați? Față cu semenii noștri o facem adeseori; educația, bunăcuvința, ne îndeamnă să fim pe buze cu : mulțumesc. Dar față de Dumnezeu? Il mulțumim noi oare acestui Stăpân al lumii pentru faptul că trăim, suntem sănătoși, avem hrană, îmbrăcăminte și adăpost? Pentru faptul că ne ferește de primejdii și nenorociri?

Lucru simplu, ușor, dar greu de pronunțat, azi, dacă nu ești creștin adevărat!

Eu am făcut-o. O mamă întreabă pe fiul ei, dacă el a lingăit borcanele cu dulceață? Ce va răspunde fiul? Sau va mișcă cu încăpățănare, sau va îndruga o trlădă de scuze, încât ne pune în uimire vorbăria lui. Cât de rar vom auzi de pe buzele lui cuvintele clare, hotărâte, ba chiar impunătoare: da mamă! eu am făcut-o.

Noi oamenii formați suntem mai copii decât micul copil, dar oare am învățat să ne recunoaștem — dacă am greșit — în mod deschis vina? Care dintre noi — dacă a greșit — va zice: pecavi; recunosc că am greșit?! — Aceasta este nu numai o recunoaștere bărbătească, ci și o dovadă de moralitate și educație pentru alții.

Iartă-mă. Și acesta este un cuvânt greu de pronunțat. Câtă luptă cu sine însuși, cât zburcium în suțlet, până omul se decide la acest cuvânt?! Iar dacă s'a decs, cât de dureroși și indolelnici sunt pașii pe cari il face către dușmanul, fratele sau sora sa, pentru a zice: iartă-mă!

Ca o greutate imensă îl apasă sufletul; urechile îl țuie de sfaturile: nu o face, nu fi prost, te faci ridicol...

Și dacă totuși omul se lasă convins de gândul cel bun, — cu toate uneltirile satanei, — o căldură plăcută îl cuprind sufletul; îl vede pe Mântuitorul apro bându-l cu un zimbet blând și parcă zicându-l: ai făcut bine, spre onoare și nu spre rușine îți servește ceea ce ai făcut!

Aceste câteva cuvinte greu de pronunțat, pronunțate, ne conduc la conștiința de bărbați adevărați, la virtute. Iar lumea noastră de azi, are atâta nevoie de conștiință, adevăr și virtute!

G. P.

După șase decade

Una din cele mai însemnate iscodiri ale minții omenești, este litera. Prin ea se răspândește lumina, se comunică generațiilor gândul plin de înțelepciune a marilor gânditori, ea dă hrana omului civilizată.

Ca orice invenție pentru folosul public a dat posibilitate dezvoltării unei mari industrii: industria grafică.

Neamul nostru sub stăpânirile trecute, n'a fost lăsat să primească razele de lumină a slovei tipărite; abia târziu și cu multe greutăți, mici începuturi industriale grafice, au luat ființă. Cultura noastră a găsit sălaş în pridvonul bisericeii strămoșești, nu se putea deci ca prima industrie grafică să nu fie susținută tot de biserică. Astfel vedem răsărind pe lângă Arhiepiscopia Sibiului și pe lângă Episcopia Aradului, primele tipografii românești ale Ardealului.

La Arad, începutul are loc în anul 1879. Modest început, care prin buna înțelegere a chiriarhilor, a fost susținut, iar în veci neuitatul episcop al Aradului Ioan Meșianu — ulterior mitropolit de Sibiu — i-a dat primul imbold și fondurile necesare pentru a se desvolta astfel, încât toate cerințele să le îndeplinească.

Necesitățile au impus modul de dezvoltare. În anul 1909 ia ființă pe lângă tipografie, librăria, în 1913 legătoria și croitoria. În anul 1920 a luat ființă filiala librăriei din Bulevardul Regina Maria. Numele Diecezanei a ajuns cunoscut nu numai în Ardeal și Banat ci și în vechiul regat.

Întreprinderile au avut progres neîntrerupt până la criza cea mare. 1931—33, când a început regresul. Odinioară Românii se susțineau, dar streinul a rupt vechile lor legături și s'a interpus el. Mijloacele lui, nu puteau fi imitate de o firmă serioasă și cu demnitate ca Diecezana. Dar nu numai streinii au slăbit-o, ci îndeosebi Românii. Astfel notariatele ș'au făcut Cooperativă, la fel învățătorimea, adevăc cei mai de

seamă clienți ai ei. Urmarea a fost concluzia firească: Diecezana nu-i mai necesară Românilor, deci ea nu înțelege să-și concureze frații, ci se retrage să-și continue primul scop: răspândirea slovei cu rădăcini biblice și susținerea propagandei religioase.

Anii mănoși au adus câștiguri, cari au alimentat Fondul de Propagandă al Eparhiei Ort. Rom Arad, din care au fost ajutate zeci de biserici și școli. Azi lipsită de orice ajutor din afară, după 60 ani existență luptă pentru editarea și răspândirea cărților folosite, răspândirea și susținerea artei ortodoxe, în pictură și ornamentația bisericilor, încurajarea scrisului românesc la graniță.

Trăim vremuri pe cari egoismul oamienilor, le-au făcut pline de păcate și răutate. Omul de azi nu vrea să privească în viitor, el e preocupat de clipa prezentă, pe care o vrea cât mai plăcută pentru el. Frăția e o formalitate, un cuvânt frumos; dorim să ne fie aplicat, dar uităm s'o folosim în raporturile cu semenii. Ne încredem în buna noastră judecată, și nu voim să ne vedem goliciunea, ci plini de trufie, ne semeșim a ști totul și a face toate prin noi înșine.

Am pierdut legătura cu Cerul, iar urmarea e: o mare de patimi deslănțuite. Se impune cu toată hoărârea o nouă orientarea spre sfântul lăcaș al Domnului, unde cuvântul Său, să dea alinare, să inmoaie sufletele spre mai multă blândete, să nimicească semeșia.

Calea cea mai bună de chemare e slova, a cărei rol e de cea mai mare însemnătate. Diecezana aude și dă ascultare trebuințelor ce se impun și prin slăvita literă, răspândește chemările la „apa cea vie” purificatoare.

Aurel Tripon

Curățenia inimii — curățenia jertfei

Inima omului este celățuia unde se adăpostesc tot felul de bunătăți, dar și tot felul de răutăți. Din adâncul cutelor ei poate țâșni și un șivoi de apă binefăcătoare care să potolească setea celui însetat, dar pot țâșni și râuri de ape turburi ce pot mânji, cu noroiul lor și pe cei mai aleși dintre însetați și împovărați. Din cămara inimii omului pot ieși pe lângă cele curate care nu spurcă pe om și gândurile rele, uciderile, preacurviile, furtigașurile, cari într'adevăr spurcă pe om (Matei 15⁴⁹).

Și Doamne, ce bine ar fi ca inima noastră să fie curată, fără ascunzături ticăloase, fără ură, fără pizmă, fără măreție deșartă, mai ales când pășește spre biserică Ta, spre altarul cel sfânt al Tău, de unde împărtășești tuturor mântuirea, de unde răspândești lumina Ta cea pururea fiitoare, lumină ce luminează tuturor pe întunecoasele cărări ale vieții. Ce bine ar fi dacă noi, fiii Tăi ne-am desțeleni inima împetrită, spre a lăsa să răsară în ea numai și numai ce-i plăcut Ție, ce-i curat, căci Tu însuși ești curățenia de-săvârșită.

Iubite creștine, știu că acestei curățenii desăvârșite îi aduci adesea la altar jertfă, dar, prin os de laudă și mulțumire că ți-a ajutat Dumnezeu în lucrurile tale și mai vârtos încă, recunoști că El este acela ce și-a deschis mâna Sa cea bogală și te-a săturat. Bun lucru și frumos este ceea ce faci. Dar gândiți-vă-vă odată că acelei curățenii desăvârșite i-se cuvine — pe cât se poate omeneste, — tot curățenie desăvârșită?

Cercetat-ai inima din care izvorăsc toate, dacă este în curățenia cea cerută de Domnul, când te duci spre altarul Lui, cu jertfa ta?

Adusu ți-ai aminte că nu ești împăcat cu vecinul tău? Mărul, strugurul, lumânarea, le ai ales pe cele mai curate? Sau ai încercat a aduce, din ceea ce ai mai prost, sau cu multe amestecături necurate? Dusi-ai tu cu inimă curată ceea ce ai dus la altar? Nu cumva faci toate cu fală și cu gândire deșartă? Nu cumva te rogi numai de ochii lumii, fără gând de inimă frântă și smerită?

O, iubite creștine! Nu te înșela singur, fiindcă este altcineva decât omul, care pătrunde taina și cutele cele mai ascunse ale inimilor noastre. Este cel ce știe toate, cel ce știe și când se mișcă și un păr din capul nostru.

Iubite frate! Plivește și curăță paragina inimii tale de tot ce este rău, de toți spinii și măcăciunii gândurilor rele și fă-o grădiniță frumoasă în care să răsară și să crească numai florile alese ale faptelor bune, milosteniei, bune credințe; fă să crească fructul cel bun și dulce al dragostei creștine, al bunățării, al smereniei, căci numai astfel vei putea aduce cu adevărat, spre altarul Domnului, jertfa, darul, gândul cel smerit și curat, ce poate arăta curățenia inimii tale. Orice faptă arată puterea credinței și curățenia inimii tale, și tot ce faci spre slava lui Dumnezeu, faci și spre fericirea ta, căci „fericiți sunt cei curați cu inima“, zice Domnul.

Vasile St. Guzu
student teolog.

aveți voi, copii : să stați de vorbă cu Dumnezeu. De aceea cuvintele din Sf. Apostol : „neîncetat vă rugați“, înseamnă : stați cât mai des de vorbă cu Dumnezeu. Prin rugăciune se deosebește omul de animale. Animalele nu se roagă, căci nu pot.

Cică odată, la o masă între mulți tineri veseli, se afla și un bătrân credincios. Când se așezară la masă, acesta își făcu înainte rugăciunea. Atunci unul din tineri, în batjocură, îl întrebă : „La Dta acasă toți se roagă“. — „Toți? — răspunse bătrânul, — nu tocmai“. Căci am în coteț doi porci, care niciodată nu se roagă, câmp s'apucă de mâncare“. Tinerii făcură atunci, rușinați. Bătrânul le-a dat o lecție.

Celce nu se roagă, este un animal. Iar pentru un adevărat străjer rugăciunea este ca pâinea zilnică și apa de băut. Nu poate lipsi. Ori ce va avea el de făcut, se roagă mai întâi, și-apoi începe. Cum zice și Voievodul Neagoe Basarab, despre care ați învățat la istorie, către fiul său : „Că eu, fătul meu, când vreau să fac vreun sfat sau viteză, numic nu fac până nu mă rog să-mi fie ajutor și întărire Hristos“. Faceți și voi așa. Neîncetat vă rugați și nu uitați lozinca pe care o cântăm noi când începem ora de Religie :

Totdeauna lucrul tău

Să-l începi cu Dumnezeu... Amin.

Presviter B.

Cărți și Reviste

Preot Traian Constantin : Texte biblice la ridicarea Pavilionului. Oravița, 1939. Librăria Românească.

Textele biblice explicate în cadrul festivității solemne a ridicării Pavilionului, constituie o cucerire admirabilă din punct de vedere religios moral. Preotul are ocazia să infiltreze în sufletele celor mai alese sentimente religioase, morale și patriotice, poate face adevărate minuni de psihologie religioasă. De aceea în ultimul timp preoții pun în lumina tiparului lucrări de seamă. Lucrarea preotului Traian Constantin e dedicată d-lui prof. Constantin Nedelcu, comandantul Ținutului Timiș.

În prefață autorul arată importanța străjeriei — rostul „armatei albe“ în munca pentru ridicarea neamului. Ținând seama de doctrina și directivele Nr. 1 și Nr. 2 ale Străzii Tării, arată cum trebuie făcut textul biblic : „Un text biblic nu se explică, adică nu i se face exegeza, ci se va căuta ca într'un timp dat — maximum trei minute — să se provoace în sufletul copiilor o emotivitate, care să lese înțipărit în mintea lor însăși existența textului“.

Cucernicia Sa dă o serie de texte, care să corespondă strict cronometric, — sunt adunate o serie de istorioare morale frumos împestrizate luate în mare parte după colecțiile P. C. părinți Dr. Marin Ionescu,

Text biblic

Despre rugăciune

„Neîncetat vă rugați“
(I. Tes. 5.17).

Dragi străjeri, iată o mare datorie a noastră : rugăciunea. Ea este țaria și arma străjerului. Rugăciunea este o vorbire cu Dumnezeu. Tu, când vrei să te rogi, îngenunchezi, faci cruce pui palmele cruciș peste-olaltă și-ți înalți gândul până sus... sus, la Dumnezeu și stai de vorbă cu el. Ii spui despre tata, despre mama, despre tine și dorințele sau necazurile tale... Și Bunul Dumnezeu te mângăie cu mâna caldă pe creștet și-ți dă minte și sănătate. Și tu-l iubești pe Dumnezeu. Iar cine nu se roagă, nu-l iubește. Căci dacă-l iubești pe cineva cauți să stai tot în preajma lui și să vorbești cât mai mult cu dânsul. Ori rugăciunea este o apropiere și o vorbire cu Dumnezeu. Iată ce dar mare

prof. la liceul Gh.Șincai din București (Tipografia Națională 1927) și Dr. Petru Barbu „Istoriile morale”, (Caransebeș). Următoarele texte biblice sunt fixate: De ziua Eroilor, la sfînjirea Pavilionului Național, la sfînjirea și ridicarea Pavilionului, Luni după botez, Săptămâna vameșului și a fariseului, săptămâna fiului risipitor, săptămâna lăsatului de carne, săptămâna lăsatului de brînză, săptămâna întăia din post până la a cincia din post, Dumineca Tomii, săptămâna Mironosîjilor, la ziua Eroilor, la 8 Iunie (pp. 10—60).

Textele biblice alcătuite de p. T. Constantin sunt interesante atît ca dezvoltare morală, cît și după felul cum se străduiește Cucernicia Sa să realizeze în timpul fixato dezvoltare religioasă-morală psihologică. Se poate cetii cu ușurință, chiar memora la nevoie. Totuși credem, că „preotul străjer”, trebuie și e dator, să fie un creator în sensul de a nu le cetii deagata, așa cum se întîmplă mai adeseori. Sunt atâtea idei frumoase, alătea cărți cu conținut religio-moral, accesibile preoșilor străjeri. Pr. T. Constantin a ținut să demonstreze, că astfel de lucruri religioase-morale sunt posibile. Textele biblice ale p. T. Constantin sunt făcute pentru școlile primare, ușoare, cu pilde alese și scurte. Cucernicia Sa pregătește încă un volum și pentru școlile secundare, cece dovedește că muncește în ogorul Străjeriei.

Prof. Constantin Rudneanu

Revista Teologică. Nr. 10—11/1939. Redactor Dr. Gr. T. Marcu, Sibiu. În acest număr: Diac. Dr. Gr. T. Marcu: Atitudinea preoșimii noastre față de evenimentele actuale, Dr. S. Stanca: Propaganda nuaștel în Munți Apuseni, Prof. E. Cioran: Mitropolitul, Șaguna și administrarea averilor bisericești, Pr. V. Coman: Raportul dintre rugăciunile pentru cei morți și purgator, Pr. A. Tornus: Preotul și sănătatea poporului, Dr. N. Neaga: Ecclesiastul (cont.), Prof. M. Neagu: Predică, Dr. Gr. T. Marcu: Regimul sectelor din România, instabilitatea lui; decizia ministerială din 12 Iulie 1939 (tare bine pusă la punct). Mișcarea literară, note și informații.

Tot subiecte ce indică deajuns valoarea consacrată a revistei.

Viața Ilustrată. Revistă de familie. Director P. S. S. Episcopul Nicolae Colan, Cluj. Octomvrie 1939.

Din cuprinsul interesant și bogat ilustrat notăm: Grigorie Popa: Invitație la comuniune, Dr. G. L. Munteanu: La începutul anului universitar, Prot. I. Goron: Rugăciune, Gr. T. Marcu: Mai avem noi ideal? Pr. F. Muresanu: Insemnări din Germania, Drd. E. Zegreanu: Ocrotirea și asistența copilului, Pr. A. Faur: Pe marginea problemei sectare.

Poezii, cronici literare, interne și externe, viața veselă și numeroase ilustrații.

Fântâna Darurilor. Revistă de cultură creștină. Directori: Prof. univ. I. G. Savin și Pr. Prof. T. Chiricuță. Septemvrie 1939. București. Abonamente: pentru parohii 200 lei, pentru preoși 100 lei anual.

Reapare în vechiul ei format cu următorul sumar: Un fenomen ciudat de Pr. T. Chiricuță, Elogiul singurătății de Diac. V. Ionescu, Crucea în spiritualitatea veacului nostru de arh. M. Urzică, Duhovnicul și propovăduirea adevărurilor mântuitoare de Pr. Șt. Dobra, Cultul pământului la Români de Diac. I. E. Naghiu. Credința și intelectualii de Pr. M. Ștefan, Biblia Regală de I. E. Naghiu. Poezii și recenzii.

Brazde Bănățene. Iulie—August 1939. Director Pr. Caius Pascu, Topolovățul-Mic.

Arhivă literară: poezii semnate de Grigorie Bugarin, R. Fabian, P. Sietca, Pavel Butan și Dorin Dumitrescu: Rugăciune.

Arhivă istorică: Cetăți și orașe din Banatul de odinioară de N. Tomiciu, Decorarea și laudarea unor preoși și mireni din secolul trecut (câteva documente) și: Istoria comunei Denta (cont.) de C. Pascu.

Informațiuni

P. S. S. Episcopul Andrei a călătorit la București pentru a participa la ședințele Sf. Sinod ce s'a deschis în 18 Oct. c.

Sărbarea comemorării celor 46 ani ai M. S. Regelui Carol II, împliniți la 16 Oct. c. s'a desfășurat în toată țara sub flamura Frontului Renașterii Naționale.

La Arad Doxologia s'a servit în biserica din Cetate de P. S. S. Episcopul Andrei, încunjurat de un sobor de 6 preoși și 2 diaconi. Cuvântul festiv l-a rostit Pr. Viorel Mișușiu.

După amiază s'a ținut la Palatul Cultural o manifestație culturală prezidată de P. S. S. Episcopul Andrei, care a înșirat meritele pentru care M. S. Regele Carol II trebuie numit „salvatorul țării”.

S'a trimis M. Sale următoarea telegramă: „Populația județului și municipiului Arad încadrate în Frontul Renașterii Naționale, întrunită azi în 16 Octomvrie 1939, spre a sărbători aniversarea a 46 ani a Majestații voastre, Vă urează, Sire, Clitor al României noi viață îndelungată, plină de fapte glorioase spre fericirea Neamului. Așternem la picioarele Tronului necîlnite sentimente de devotament și sacrificiu. Președintele: Episcop Andrei”.

În ședința secției adm. bisericești ținută la 10 Oct. 1939, preotul Nicolae Mihoc din Olari a fost transferat la parohia Ohaba Timișană în locul preotului Petru Boldor, care a trecut la parohia Olari. Preotul Iulian Bunescu dela parohia Măasca a fost transferat la parohia Valcani în locul preotului Pavel Glăvan, care trece la parohia Măasca. Pr. Ioan Șișu dela parohia Ierșnic a fost numit la parohia vac. Mănăștur. Pr. Teofan Herbei dela parohia Ineu-Colonie este numit la parohia vac. Bodrogu nou. Preotul Aurel Lucea dela parohia Camna a fost transferat la parohia Mănerău, iar preotul Petru Mihuța dela parohia Mănerău trece la parohia nou înființată Pordeanu jud. Timiș. Toate aceste transferări și numiri s'au făcut pe data de 1 Nov. a. c. (Ș)

Înmormântarea părintelui ISAIA POPOVICIU. În ziua de 30 Septemvrie s'a stins din viață distinsul și venerabilul preot și protopop onorar Isaia Popoviciu din comuna Silha jud. Severin în vîrstă de 80 ani, după o vrednică păstorie de 60 ani.

Duminecă la 1 Octomvrie trupul neînsuflit al defunctului a fost dus în sfînta biserică și așezat pe catafalc, unde s'a oficiat sf. Liturghie în prezența îndureratei familii și a numeroșilor credincioși. Prohodul a fost celebrat de 12 preoși în frunte cu protopopul Lugojului Dr. Aurel Mihăescu. Corul bisericesc înființat de decedatul părinte a cântat cu multă dulșie.

Protopopul Dr. A. Mihăescu, în cuvîntarea ținută în sf. biserică, arată personalitatea și meritele dece-

datului și pierderea sf. noastre Biserici, la altarul căreia a servit cu atâta demnitate, credință și dragoste, încât era considerat preot de model în dieceza Caransebeșului.

Pentru meritele sale bisericesti, școlare și culturale a fost, încă de către fericitul Episcop Popăsu, distins cu brâu roșu, iar de către actualul P. S. Episcop V. Lăzărescu cu blană roșie și a funcționat ca consilier eparhial. În anul 1924 a fost decorat prin decret regal cu „Coroana României în grad de cavalier“.

Stima și venerația tuturor credincioșilor din această regiune a fost și este cea mai frumoasă recunoștință și podoabă a distinsului nostru decedat; tineri și bătrâni au adus ultimul omagiu fostului lor păstor sufletesc, sărutându-i crucea de pe piept și însoțindu-l la locul de veșnică odihnă. La groapă în numele preoțimei a vorbit Păr. Ioan Nicorescu, care în cuvinte pline de înțelepciune și duioșie își ia rămas bun de la prietenul și venerabilul său coleg.

Dna Aurelia Dr. Ciobanu născută Popovici, Valeria Gall născ. Popovici și preotul Victor Popoviciu, deplâng în decedatul pe scumpul lor tată. (Cor.)

Duminică în 15 Octombrie c. s'au sfințit cu mare solemnitate clopotele episcopiei ortodoxe a Maramurășului, la Sighet. Actul a fost săvârșit de P. P. S. S. Episcopi: Vasile Stan al Maramurășului, Nicolae Popoviciu al Oradiei și Eugeniu Latu vicarul mitropoliei Bucovinei. Cuvântul festiv l-a rostit P. S. Episcopul Vasile care a subliniat însemnătatea istorică a momentului, când după o tăcere de 200 ani răsună din nou la frontiera de Nord a țării clopotele Ortodoxiei. „Glasul acestor clopote, a spus între altele P. S. Sa, aci la apa Tsei, pentru filii neamului românesc va fi puternic glas de chemare la desăvârșită unitate sufletească prin dreapta credință“...

Cele patru clopote au fost închinat astfel: primul M. S. Regelui Carol II, al doilea donatorului său: d. Mitță Constantinescu guvernatorul Băncii Naționale și Ministerul Finanțelor, al treilea I. P. S. S. Mitropolitului Visarion al Bucovinei și al patrulea P. S. S. Episcopului Vasile al Maramurășului.

Părintele T. Marcu din Cuveșdia ne aduce la cunoștință că în comuna Sf. Sale s'a descoperit un cuib de cinci nazareni în frunte cu individul *Liptak János* din com. Țipariu, jud. Arad. Deținut de jandarmi, s'a constatat că nu era numai propagandistul minoritar al unei secte ilicite, ci și dezertor dela concentrarea militară.

Când oare va înceta scandalul acestui soi de „misionari“?..

Primăria com. Milova — la insistența Dnui Dr. Ștefănică primpretorul plasel Rădna — a cedat fondului pentru edificarea bisericii locale suma de Lei 26.260 iar o enoriașe — tot de acolo — a donat bisericii un rând de ornate preoțești în preț de Lei 5500. Laudă lor. (G)

Statistica publicată curând de Ministerul Muncii, în „Buletinul Muncii“, arată că într'un singur an s'au îndreptat spre meserii:

Români 6556 băieți și 204 fete, Maghiari 4138 băieți și 779 fete, Germani 2198 băieți și 313 fete, Jidani 1155 băieți și 472 fete, Ruși 286 băieți și 33 fete, Poloni 112 băieți și 22 fete, Sârbi 73 băieți și 7 fete,

Cehoslovaci 221 băieți, Ruteni 11 băieți, Sași 8 băieți și o fată, Italiani 1 băiat și 3 fete, Greci 2 fete.

Cu naționalitate nedeclarată (?) 705 băieți și 259 fete.

Din cifrele acestea se constată că procentul tineretului român care se orientează spre meserii este cu mult mai scăzut, decât cel al minoritarilor, deși pentru ei se fac în prezent pe la orașe cămine cari sunt adăvurate palate și îndată după absolvirea cursurilor află plăsamente cu salarii care adeseori întrec ale preoților și învățătorilor.

Văd. Nerva Tr. Cosma și familia mulțumesc și pe această cale tuturor acelora. cari din prilejul trist al morții neuitatului lor Nerva Traian Cosma, fost avocat în Beiuș, le-au adresat condoleanțe și cuvinte de mângăere.

Cărți noi apărute și bune pentru bibliotecile parohiale, de vânzare la **Librăria Diecezană:**

Semințe Duhovnicești de Pr. Gh. Negură, vol. I. pag. 144, lei 30; vol. II. pag. 148, lei 30.

Hristos și mântuirea sufletească a orașenilor de Pr. Dr. S. Căndea. 302 pag. 140 lei.

Pace pe pământ (pastorale) de Episcop Nifon Criveanu, pag. 108, lei 30.

Episcop Gheroatie Nicolau: *Indrumătorul liturgic* (cuprinzând vizite canonice la orașe și sate. Vecernia și litie și privighiere. Liturgiile Sfinților Ioan Gură de Aur și Sf. Grigorie Dialogul).

Cu muzică în text. 243 pagini, 400 lei.

In Editura Librăriei Diecezane au apărut:

Răspunsurile liturgice

(Unison)

Cum se cântă în Eparhia Aradului

Revizuite cu binecuvântarea P. S. Sale Părintelui Episcop

Dr. Andrei Magieru

Puse pe note de

Prof. Trifon Lugojan

Diecezana Arad. Prețul 30 lei.

Calendarul creștinului ortodox 1940

Redactor: **Prot. C. MAGIERU**

DIECEZANA ARAD

Cuprins literar bogat cu clișee numeroase; cu șematism și cu târgurile. Apărut într'o singură ediție.

Pagini 142 — Prețul 15 lei.

fiecare creștin e dator să-și cumpere calendarul dela biserică.